

YERYÜZÜ'NE DÜŞEN KIZ

LİSTE ve SON KELİME'nin Çok Satan Yazarı

PATRICIA FORDE

GENÇ
T
TİMAS

NASIL BAŞLADI

Her şeyin başladığı günü hatırlıyorum. Dersteydim, sözüm ona Dr. Jake Watson'ın DNA ile ilgili konuşmasını dinliyordum. DNA, Dr. Watson'un tutkusuydu, tabii aşırı yavaş hareket eden devasa bir tembel hayvanın bir tutkusu olursa. Nihayet kendi bireysel hücrekop istasyonlarımıza gitmemize izin verilmeden önce doktor bir saat boyunca kafamızı ütülemişti. Dersinin en ilgi çekici kısmı buydu: Küçük bir cam tüpe tükürüp kendi DNA'mızı gördüğümüz kısım. Vay be! Daha ne kadar şanslı olabiliydik ki? Doktor Watson bunu sanki bir ödül kazanmışız gibi söylüyordu. Bu bilginler neden her şeyin bu kadar büyüleyici olduğunu düşünüyordu ki? Ama babama bu modül konusunda elimden geleni yapacağıma söz vermiştim, o yüzden de dinlemek için büyük bir çaba sarf ediyordum.

“Şimdi lütfen hepimiz kendi DNA yapınıza bakın. DNA'mızla özdeşleştirdiğimiz altıgen şekliyle nasıl da bal peteğine benzediğini göreceksiniz.”

Baktım ama neden bahsettiğine dair hiçbir şey anlamamıştım. Benim DNA'mın altıgenle falan alakası yoktu. Tam elimi

kaldıracakken bir şey beni durdurdu. Diğer öğrencilerin hepsi lenslerinden bakıyor ve başlarını onaylar gibi sallıyorlardı.

“Tabletlerinizi alın,” dedi Dr. Watson, “ve gördüklerinizi çizin.”

Hemen sağımda oturan zekâ küpü bilim âşığı Dava çoktan çizmeye başlamıştı. Omzunun üzerinden baktığımda bir dizi altıgen gördüm.

Hüceskopu tutup bir kez daha lensten baktım. Benim DNA’m kıvrılıp duran ipten bir merdivene benziyordu. Sınıfın diğer ucuna, Rio’nun oturduğu yere baktım. Onunla göz göze gelmeyi umuyordum ama o yanındaki oğlanla konuşuyordu. Baş eğikti, elleri ne zaman bir konuda heyecan yapsa olduğu gibi çılginca hareket ediyordu. Dolayısıyla da beni fark etmedi.

Belki de tüpü yanlış yerleştirmiştim? Konumunu değiştirip tekrar baktım. Artık hiç şüphe yoktu. Benim DNA’m, diğer öğrencilerin DNA’sına hiç benzemiyordu.

Sanki beni ısırılmış gibi hüceskoptan uzaklaştım. İçimi buz gibi bir ürperti sardı. Dipsiz bir kuyuya düşüyormuş gibi hissediyordum.

Sonra kelimeler kıyıya ulaşmak için birbiriyle yarışan dalgalar gibi birbirini ezerken, asıl soru geldi.

Bu nasıl olabilirdi?

1

Kendi kendime kim olduğumu bildiğimi söyledim. Biyolojik babam Lucas Evan'dı. Biyolojik annem de Della Gular. Yani soyadım Evangular'dı. Evan ve Gular. Terrosluydum. Evrendeki en şahane gezegenin, Terros gezegeninin bir vatandaşı. Bütün arkadaşlarım gibi Mavi Laboratuvar'daki yapay bir rahimde büyümüş ve on iki aylık normal gebelik süresinin sonunda da aileme teslim edilmiştim.

Annem tatlı bir bebek olduğumu söylüyordu ama tabii biraz taraflı olabilirdi. Annem de gayet güzel biriydi ve arkadaşlarımın hepsi babamın yakışıklılık abidesi olduğunu söylüyordu, ki bu da mide bulandırıcı olsa bile muhtemelen doğrudu. Annem ve babam beni görmek için ayda bir Mavi Laboratuvar'a gelmiş, küçük bir damladan (ama *tatlı* bir damla) hamileliğin sonlarına doğru üç nokta üç kilogramlık gülbüz bir bebeğe dönüşmemi izlemişlerdi.

Korkunç bir hastalık falan geçirmediğimi de biliyordum çünkü her ay istesem de istemesem de Terros'taki diğer bütün gençler gibi tüm tıbbi tetkiklerden geçiyordum. Tuhaf arızayı

atlatmıştım –dürüst olmak gerekirse tuhaf arızadan biraz fazlasıydı; bir keresinde gecenin köründe ateşlenip annemi ve babamı çok korkutmuşum– birkaç önemsiz alerjim vardı ve ara sıra da baş ağrısı çekiyordum. Benimle her seferinde tıbbi danışmanım Seb Roy ilgilenmiş ve bunların eninde sonunda kurtulacağım şeyler olduğunu söylemişti.

Ama arkadaşlarımdan hiçbiri bu arızaları yaşamamıştı. Annemle ve babamla konuştuğum ya da konuşmadığım birkaç konudan biriydi bu. Kaygılanıyorlardı.

Küçüklüğümde annem beni bu arızalardan Seb Roy dışında kimseye bahsetmemem konusunda uyarılmıştı, ben de o bana ne söyleyince onu yapmıştım. Seb Roy beni endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmişti ve ben de yıllar içinde kendimi buna inandırmıştım.

Peki beynim şimdi bunu neden kabul etmiyordu? Neden gecenin karanlığında beni içten içe kemiriyor, uyumamı engelliyordu?

DNA'mın neden diğerlerinin DNA'sına benzemediğini bulmam gerekiyordu. Belli ki Doktor Watson'ın dersinde yanlış bir şey yapıp testi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Gerçekten öyle olduysa ilk de sayılmazdı zaten. En yakın arkadaşlarım bile pozitif bilimler konusunda pek de yetenekli sayılmayacağımı söyler dururdu. Her şeye rağmen gerçeği öğrenmek zorundaydım. Bu da laboratuvara geri dönüp Değerlendirici'nin DNA'mı doğru düzgün analiz etmesini sağlamam gerektiği anlamına geliyordu. Aslında Doktor Watson'a da sorabilirdim ama içimden bir ses, kendim bir cevap bulana kadar bu duruma dikkat çekmememi söylüyordu. Bende bir tuhafılık varsa şayet, ilk öğrenen kişi olmak istiyordum.

Fark edilmeden laboratuvara girmek biraz zor olacaktı ama beni esas endişelendiren bu değildi. Değerlendirici ne diyecekti? Asıl canımı sıkan buydu. Değerlendirici'nin Terros'taki en ileri teknikle çalıştığını bilecek kadar biyoloji dersi almıştım. Her bilgi zerresi, her yeni keşif, her kanıtlanmış teori Değerlendirici'ye yükleniyordu. Bütün kişisel bilgilerimiz, tıbbi kayıtlarımız, aile tarihlerimiz vardı onda. En büyük icatlarımızdan biriydi ve aradığım cevabın da onda olduğundan emindim. Tabii sorumu soramadan yakalanmazsam.

Girişeğim macera için hafta ortasında sessiz sakin bir geceyi seçtim. Oraya öğrenci ve bilginlerle dolu olduğu gündüz vakti gitme riskini göze alamazdım. Güvenliklerden bahsetmiyorum bile. Geceleri öğrenci olmazdı. Yalnızca küçük bir güvenlik ekibi bulunuyordu. İçeride daima birkaç bilgin bulunsa da o riske girmek zorundaydım.

Laboratuvar, evimize yürüme mesafesindeydi ve bir saat içinde gidip dönebileceğimi umuyordum. Annem ve babam birlikte gevşemeye çalışıyor, aile kapsülünde sohbet ediyor, babamın ters giden bir deneyle ilgili anlattığı bir hikâyeye gülüyorlardı.

Kapıda durup acayip DNA'm hakkında hiçbir şey bilmediğim o eski günlere dönebilmeyi dileyerek bir saniye kadar onları izledim.

Annem orada dikildiğimi görünce, "Ne oldu, Aria?" diye sordu. Üzerinde bordo bir streç tulum vardı. Bağları gümüş rengiydi. Normalde işe giderken sımsıkı topuz yaptığı kıvrıkcık siyah saçları sırtına dökülüyordu.

"Ben galiba şalteri indireceğim," dedim. "Uzun bir gün oldu."

"Tahmin ederim." Babam sırtıttı. "Kızlarla bir sürü dedikodu falan derken..."

Annem ona şakadan bir yumruk attı. “Hey, saygılı ol!” dedi yalancıkta sertleştirdiği bir sesle. “Biz kadınlar dedikodu yapmayız!”

“İyi geceler, benim küçük bebeğim,” dedi babam. Bense ilk kez bana “küçük bebeğim” demesine itiraz etmedim.

Odadan çıkıp uyku kapsülüne doğru ilerledim. Sabaha kadar beni rahatsız etmeyeceklerini biliyordum. Hiç ilişmezlerdi. Bana güvenirdiler. Bu düşünce beni huzursuz etti. Onlara yalan söylemekten hiç hoşlanmasam da yapmak zorundaydım.

Bir saat kadar sonra arka kapıdan gizlice çıkıp kendimi gecenin koynuna bıraktım. Gölgelere gizlene gizlene karanlık parkın içinden hızla geçtim.

Karşımda Merkez’in turuncu ve mavi ikiz kuleleri yanıp sönüyor, gece göğüne uzanan ışıltılı kıvrımları şen şakrak bükülüyordu. Topluluğumuzun kalbi, gücün merkezi orasıydı. Eğitim almak için oraya gidiyorduk. Gezegenimizde eğitimden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Kuleleri görünce içim, her zaman olduğu gibi gururla kabardı. Onlar gezegenimin sakinlerinin yaptığı ve gelecekte yapacağı parlak şeylerin sembolüydü. Bizler *şimdiye dek* ortaya çıkmış en gelişmiş türdük ve ben de tüm bunların bir parçası olmaktan müthiş gurur duyuyordum.

Adımlarımı hızlandırdım, yaklaştıkça gerginliğim gitgide artıyordu. Streç tulumumdaki ölçüm aleti parlamaya başladı. Kan basıncım yükseliyor, nabzım hızlanıyordu.

Derin bir nefes alarak Merkez’in ön kapısından hızlı adımlarla içeri girdim. Aslında gecenin bir yarısı burada olmamam gerekse de öğrenci kimliğimin beni içeri sokacağını umarak elimi elektronik göze doğru kaldırdım.

Göz kapanıp açıldı. Ekran aydınlandı.

GÜVENLİK SORUSU:

BURADA OLMAK İÇİN GEÇERLİ BİR NEDENİN VAR MI?

Fazlasıyla bilimsel bir soru değil de masumane bir soru gibi görünüyordu ama sistemin nasıl işlediğini biliyordum. Göz, aslında bir yalan dedektörüydü, sol gözümün üzerine yerleştirilmiş çip aracılığıyla beynimdeki aktiviteleri okuyabilen sinsi bir cihazdı. Ama ben bilginler tarafından yönetilen bir dünyada büyümüştüm. Bir yalanın ancak siz onun yalan olduğuna inanırsanız yalan sayılacağını biliyordum.

Göze baktım.

“Evet,” dedim.

Gerçekte kim olduğumu öğrenmem gerekiyordu. Bu da geçerli bir nedendi, öyle değil mi?

Buna inanmak zorundaydım. İnanmazsam biraz sonra birden ışıklar patlayacak, onlara sağır edici siren sesleri eşlik edecek, ardından da pek dost canlısı sayılmayacak güvenlik görevlileri karşımda belirecekti.

Sessizlikte kalbim göğüs kafesimi acıtacak kadar hızlı çarpıyordu. Göz bir kez daha kapanıp açıldı. Kapı yana kayarak bana yol verdi.

İçerideydim.

Karanlık koridorlarda hızlı adımlarla ilerledim. Yarı saydam kapılardan Beyaz Laboratuvar'ın içinde kimsenin olmadığını görebiliyordum. Usulca ittirmemle birlikte kapı hafif bir hışırtıyla açıldı. Uzun odada tuhaf bir sessizlik vardı ve yumuşak, sarımsı bir ışıkla aydınlanmıştı. Sıra sıra masalar ve sandalyeler loş ışıkta nöbetçi askerlere benziyordu. Onların arkasında, odanın en ucunda Değerlendirici'yi görebiliyordum. Yumurta şeklindeydi, derisi tek parça bir rantam tabakasından yapılmıştı, saten gibi pürüzsüzdü ve gümüş rengiydi.

Ben yaklaşırken ekran aydınlandı. Cihazın retinamı taradığını gördüm, öğrenci olduğumu tespit etti.

LÜTFEN İLGİ ALANINIZI SEÇİN.

Bir liste belirdi. Biyolojiyi seçmemle birlikte yeni bir liste çıktı.

HÜCRE ANALİZİ

DOKU ANALİZİ

DNA ANALİZİ

Son seçeneğe tıklayıp beklemeye başladım. Ekran değişti.

GERİ SAYIM BİTİNCE EKRANA DOĞRU NEFES VERİN 3... 2... 1...

Üfledim. Nefesim tertemiz camda bir buęu oluşturdu.

Değerlendirici'nin ekranı titredi ve harfler şekil almaya başladı.

i...

O sırada ayak sesleri duydum. Kalbim tekledi. Çaresizce etrafa bakındım. Saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Ana gereçlerin bulunduğu tezgâhın altında bir depolama alanı vardı, oraya güç bela sığışmayı başardım, dizlerim ağzıma değiyordu ve kollarım tüm bedenimi sarmıştı. Elimi havada gezdirdim ve depolama alanının kapısı sessizce kaymaya başladı. Yolun üçte ikisini almışken durdu. Cüssemin görsel alanı bloke ettiğinden şüphelendiysem de herhangi bir şey yapamadan laboratuvarın kapısı açıldı. Tam önümde ayaklar belirdi. İki adam vardı. Aşağı baksalar beni görebilirlerdi.

Hareket etmemeye, nefes almamaya çalıştım.

Tanımadığım bir ses, “Adaylığını koyup koymayacağına karar verdin mi?” diye sordu. “Kolaylıkla kazanabilirsin. Çalışman fazlasıyla iddialı ve sicilin tertemiz.”

“Evet,” diye yanıtladı ikinci adam, ciddi bir sesle. “Bugün parlamentoya liderlik yarışında beni de düşünebileceklerini söyledim.”

Bu sesi tanıyordum. Tıbbi danışmanım ve en seçkin bilginlerimizden biri olan Seb Roy’du konuşan. Hem de annemle babamın yakın dostuydu. Sağ gözünün üstüne düşen sarkık siyah saçları ve hafif çarpık ağzı gözümün önüne geldi.

“Kampanyayı idare etmekten onur duyarım. Bu iş için tek seçeneğin sen olduğuna herkesi ikna etmem gerekecek. Seni daha iyi tanımaları gerek. Seni oradan çıkartmalı ve...”

“Ben de dört gözle bekliyorum,” dedi Seb.

Diğer adam, “Hayatınla ilgili derin bir araştırma yapacaklar, altını üstüne getirecekler,” dedi. “Ama dediğim gibi, sicilin tertemiz zaten.”

Beynim bir anda düşüncelerin arı kovanına döndü sanki. Seb, Terros’un bir sonraki lideri olmak mı istiyordu?

“Sahiden de öyle,” dedi Seb, ardından kapıya doğru uzaklaşan keskin ayak seslerini duydum.

Tam o sırada Değerlendirici’den bir bip sesi yükseldi, sayfayı yenilemişti. Depolama alanının kapısını çok hafifçe ittirdim. Aralıktan Seb Roy’un artık parlamakta olan ekrana doğru yürüyüşünü dehşetle izledim. Uzun bacakları mesafeyi hızla kat ediyordu.

Hayır! diye haykırdı zihnimin içinde bir ses. *Ekrana bakma.*

“Seb!”

Seb bir adım gerileyerek etrafına bakındı. Diğer adam kordondan ona sesleniyordu.

Nefesimi tuttum. Seb gözlerini sanki doğruca üzerime dikmiş gibiydi. Bir süre daha tereddüt etse de hızla dönüp uzaklaştı. Bekledim. Ne kadar uzun süre beklemem gerektiği umurumda bile değildi. Buraya içimi kemiren soruya bir cevap bulmak için gelmiştim ve o cevabı almadan hiçbir yere gitmeyecektim. Canımı yakacak denli yavaş geçen on dakikanın ardından artık kapıyı tamamen açma riskini göze alabileceğime karar verdim. Geniş odaya şöyle bir göz attım ve alaca karanlıkta yüksek masaların leylekler gibi tek bacak üzerinde durduğunu gördüm. Kendimi dışarı atıp doğruca Değerlendirici'ye gittim. Ekran uykuya geçmişti. Cam yüzeye dokundum. Karşımda bir anda bir dizi harf belirdi.

İNSAN / DOMİNANT / ANNE TARAFINDAN